

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

בפני כב' השופט יורם ברוזה, סגן הנשיא

תובעים שי סולימה
ע"י ב"כ עו"ד בן שחר יריב

נגד

נתבעים רינה מור
ע"י ב"כ גבאי יצחק

פסק דין

"נצור לשונך מרע ושפתך מרמיה" (תהלים לד, יד)

1. לפני תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה – 1965 (להלן: "החוק") וזאת לתשלום פיצויים בגין פרסומים שעשתה הנתבעת, רינה מור (להלן: "הנתבעת"), בעניינו של התובע, שי סולימה (להלן: "התובע"), במסגרת אתר פייסבוק (להלן: "האתר").

בכתב התביעה כלל התובע גם פיצויים לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981, וטען כי בפרסום תמונתו היה כדי לפגוע בפרטיות שלו, אולם בסיכומים מטעמו נזנחה טענה זו.

2. בכתב התביעה ביקש התובע פיצוי של 200,000 ₪ אשר כלל פיצוי בגין 75,000 ₪ בגין כל אחד משני הפרסומים שאותם ייחס לנתבעת (כפיצוי ללא הוכחת נזק, ס' 41 לכתב התביעה) וכן פיצוי בגין הפגיעה בפרטיות ובסך הכל העמיד את תביעתו על סך של 200,000 ₪. בסיכומים מטעמו לא נקב התובע בסכום המבוקש ורק ביקש כי בית המשפט יפסוק את מלוא הסעד (מבלי לפרט כיצד הוא מגיע לסכום זה).

השתלשלות האירועים עד להגשת התביעה

3. התובע, הינו שוטר ביחידת האופנועים של משטרת התנועה. ביום 21.7.18 היה התובע במשמרת שבה נבדקו נוסעים האם יש באוויר נשוף רמת אלכוהול מעל המותר. באותו יום שהתה התובעת בבילוי לילי ובסיומו יצאה בנהיגה לכיוון ביתה, התובע עצר את הנתבעת לצורך בדיקה.

4. כפי שעולה מסרטונים שצירף התובע, מדו"חות הפעולה מתוך תיק מח"ש ומדו"ח התנועה שהוגש בתיק המוצגים, לאחר מספר שעות ומספר ניסיונות לביצוע בדיקה שלא צלחו, קיבלה הנתבעת הזמנה לדין באשמה שלפיה היא נהגה ברכב בהיותה שיכורה בכך שסירבה לתת דגימת

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

אוויר נשוף וזאת בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א – 1981 (להלן: "פקודת התעבורה") בקשר עם סעיפים 64ד(א), 64ב(א1) ו91 לפקודה הנ"ל. יצוין כי בדו"ח שנמסר לנתבעת על ידי התובע היו עימו עוד שני שוטרים (אשר רשומים כעדים) (קיים דו"ח נוסף, כחלק מתיק מח"ש, שאליו הוסף שוטר נוסף כעד) – **איש לא זימן שוטרים אלו לעדות.**

5. כפי שהתובע ציין בתצהיר מטעמו, והנתבעת אישרה זאת (ראו חקירתה במח"ש מיום 22.7.18), בעקבות הדו"ח נשלל השימוש ברכב למשך 30 יום. לא הוצגה לפני ההחלטה או השימוע שנערך בעקבותיה. אולם החלטת בית המשפט לתעבורה, כב' השופטת ענת יהב, אשר דחה את הערר שהגישה הנתבעת לפי סעיף 48 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] פורסמה (בפ"מ 1426-08-18) דינת מור נ' מ"י (2018).

6. הנתבעת הגיעה לביתה ועשתה שתי פעולות. האחת פרסמה בדף הבית שלה את הפרסום, נשוא התובענה (יוער כי בכתב התביעה נטען כי היו שני פרסומים, בתיק המוצגים הוגש רק פרסום אחד, אולם במהלך דיון ההוכחות היו בידי ב"כ התובע שני הפרסומים, אחד בדף הפרטי של הנתבעת ואחד שהיא פרסמה בדף הבית של יחידת התנועה, בית דגן). בפרסום זה ייחסה הנתבעת לתובע מעשיים פליליים (נגיעה במקומות מוצנעים, הטרדה וכן גניבת הרכב באמצעות אחר) והשנייה הייתה הגשת תלונה למח"ש.

7. התלונה למח"ש נסגרה לאחר שנקבע כי ההליך הפלילי אינו מתאים לבירורו. הנתבעת ניהלה את התיק בבית המשפט לתעבורה ובסיומו הודתה בעבירות המיוחסות לה והורשעה (לפי עדות התובע, עמ' 11, שורות 3-4, הוא נחקר. ב"כ הנתבעת טען כי לא היו הוכחות).

8. כפי שהתובע ציין, לאחר שהסתיימו ההליכים הפליליים בעניינה של הנתבעת הוא הגיש את התביעה שלפני.

השתלשלות ההליכים לאחר הגשת התביעה

9. הנתבעת לא הגישה כתב הגנה. משכך, ולבקשת התובע, ניתן פס"ד בהעדר הגנה. הנתבעת הגישה בקשה לביטול פסק הדין שבה אישרה כי אכן קיבלה את התביעה והתכוונה להגיש כתב הגנה, אולם לטענתה, עקב מחסור כלכלי, לא עשתה כן. בהסכמת התובע פסק הדין בוטל ביום 12.11.20, אם כי הנתבעת חויבה בהוצאות בגין ההליכים עד לאותו מועד.

10. לנתבעת ניתנו מספר הארכות זמן על מנת להסדיר ייצוג משפטי (בין אם באמצעות הסיוע המשפטי או באופן פרטי) וזאת בניגוד להסכמת התובע, ביום 2.5.21 הוגש כתב הגנה (ללא ייצוג משפטי).

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

11. לקדם המשפט שהתקיים ביום 24.2.22 התייצבו התובע ובא כוחו וכן הנתבעת ללא ייצוג (לאחר שהודיעה כי לא אושר לה ייצוג מטעם הסיוע המשפטי). בדיון הבהירו הצדדים כי רק הם יעידו (לאחר שלא הוגשו רשימות עדים). לשאלות בית המשפט הבהירה התובעת כי היא טוענת להגנת "אמת דיברתי", כאשר הקראתי לה מתוך הרשומה שפרסמה (ואותה אביא בהמשך) הבהירה כי היא רשמה אותה תחת מצוקה ומצב נפשי קשה. וכן פירטה מה היו המעשים המיוחסים לתובע. בדיון אישר התובע כי הפרסום הוסר, הודיע כי אינו מבקש התנצלות אלא רק פיצוי כספי. בסיום הדיון ניתנה החלטה על הגשת תצהירים וראיות וכן ישיבת קדם משפט מסכם.
12. לאחר הדיון ביקש התובע צו המופנה לבית המשפט לתעבורה לעיין בתיק, הובהר לו בהחלטה כי עליו לפנות בבקשה למושב שדן בתיק. אין לי ידיעה האם עשה כן אולם התיק לא הוצג לפני (למעט ההחלטה שפורסמה במאגרים המשפטיים בעניין השלילה המנהלית).
13. ביום 29.9.22 התקיים קדם משפט מסכם, אליו התייצבה הנתבעת מבלי שהגישה תצהירים או ראיות, הנתבעת שוב מסרה גרסה עובדתית ושוב ביקשה לסיים העניין בהתנצלות, בסיום הדיון מסרה הנתבעת כי אין היא מוכנה לשלם דבר וכי בכוונתה לשכור עורך דין. התיק נקבע לשמיעת ראיות. לפני משורת הדין אפשרתי לנתבעת להשלים ראיות טרם הדיון (לאחר קבלת ייצוג משפטי).
14. טרם שמיעת הראיות הגישה הנתבעת תצהיר מטעמה, ולדיון התייצבה עם עורך דין. בסיום הדיון (בו נחקרו התובע והנתבעת) הוגשו סיכומים בכתב.
- בהתאם לתקנה 129 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט – 2018, יכלול פסק הדין, בקצרה את פירוט המחלוקת, העובדות והשאלות שצריכות הכרעה, שכן אין בתיק זה חידוש משמעותי או חשיבות מיוחדת שמחייבים הנמקה מפורטת.**
15. חוק איסור לשון הרע קובע כי כל פרסום שמטרתו לבזות את האחר, להשפיל אותו, לפגוע במשרתו, במקצועו או במשלח ידו מהווה לשון הרע כהגדרתו בחוק. הפרסום שעשתה הנתבעת מהווה פרסום שכזה, כפי שניתן לראות

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

...

רינת מור

יום 21 ביולי בשעה 12:02

אתמול בשבת ב 2 וחצי בבוקר קרה לי מקרה נורא חזרתי ממסיבה ממועדון התיאטרון בדרך לראשון לביתי שברח זוסמן 3 ראשלצ עצר אותי שוטר בשם שי סלמה השוטר עשנ לי 10 בדיקות ינשוף שיצאו שליליות התחיל להטריד אותי ולגעת במ2ומות מוצנעים את השער אנו אספר בתביעה בנוסף באותו הערב גנבו לי את האוטו פגו 107 שחורה מול הפרצוף זו תמונה של הגנב זו תמונה של הגנב דובר ערבית, השוטר המטריד שמו שי סלמן תמונה שלו למטה מצלם אותי קירח קילל אותי גידף אותי ושיר לי שהבדיקה לא עברה שזה שקר במלוא מובן המילה זה היה ערב סיוט שארמה לי משטרת ישאל והגנב ביחד הטיפול הועבר לעורך דיני חברים יקרים הזהרו משוטרים הם משתפיפ פעולה עם גנבים יועמדו לדין גם הגנב גם השוטר שי סולימן וכל השוטרים שהיו בערב המשפיל הזה כולם יועמדו לדין מקווה שהגנב יבין שהוא צולם בלייב גונב את האוטו וגם השוטר עדיף לכם להודות להחזיר לי את רכבי ורישיוני עוד היום כך נמנע בתבעית ענק שתהיה שבת שלום ואין אמונה גם בשוטרים זה להיום ערב תשעה באב

הנתבעת לא הסתפקה בפרסום זה (אליו צירפה תמונות של התובע) אלא שהוסיפה טענות

נוספות בתגובות לפרסומים :-

רינת מור

מחר אני מגישה תביעת ענק נגד משטרת ישראל מרחב בית דגן ונגד השוטר האלים שי סולימה ונגד הגנב בגרר שי שאגב לי את הרכב בעודי עומדת וצופה במעשה יש בית משפט ויש צדק והצדק יעשה משטרת ישראל בושו ותיכלמו שאתם נותנים דוחות לאנשים חפים מפשע והשוטרים שלכם מתנהגים באלימות כלפי אזרחים תמימים ואת הדין אתם תיתנו בבית משפט !!

3 שעות לייק השב

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

רינת מור

משטרת ישראל תיתן את הדין ! לא ייתכן ששוטר שי סולימה ממציא דוח מתנהג באלימות וגרר שי עושים קומבינות על אזרחים תמימים בושה וחרפה !!

3 שעות לייק השב

רינת מור

בושה וחרפה למשטרת ישראל שיש לה שוטרים שקרנים שמוכנים לשקר בשביל להשיג דוח הזהרו מהשוטר שי סלמה משתמש באלימות גם אם צריך ומתעלל בבנאדם רק שיודה ששתה גם אם לא שתה העיקר לרשום דוח תתבייש לך שי סלמה בושה וחרפה שאתה שוטר במדינת ישראל !!

14 שעות לייק השב

16. כפי שאפשר לראות מנספחי התביעה קיימות עוד תגובות, שזכות לאשרור (Like), מתנהל דו שיח של הנתבעת שמגיבה למגיבים אחרים ובכולם אותו סיפור ולפיו היא לא עשתה כלום, התובע התנכל לה ועשה מעשים פליליים.

17. **בדיון שלפני אישרה הנתבעת (ביום 29.9.22) כי המעשה היחיד המיוחס לתובע הינו שאזק אותה והושיב אותה בניידת.** טענה כי עשה זאת תוך כדי הפעלת אלימות, ועמ' 5, שורות 16-23), וכי הרשומה הייתה באוויר כשבוע ימים (עמ' 6, שורה 18). בדיון ההוכחות ניסתה הנתבעת לשנות גרסה ולטעון כי התובע אחז בירך שלה (עמ' 15, שורה 19).

18. התובע הסריט את מהלך חלק מהעניינים, ניתן לראות כי במהלך הדברים אכן הנתבעת טוענת כי התובע מטריד אותה (אולם בכך היא מתייחסת למספר הבדיקות הרב), אולם הדבר בהחלט אינו עולה כדי נגיעה במקומות מוצנעים.

19. התנהלות הדברים מלמדת כי למעשה התובע עצר את הנתבעת לבדיקה, שגרתית, הנתבעת לא שיתפה פעולה עם הבדיקה (בכך היא הודתה ועל כך היא הורשעה), רכבה של הנתבעת נלקח והיא קיבלה פסילה מנהלתית.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

20. כפי שמציינת כב' השופטת יהב בבפ"מ 18-08-1426, וכפי שניתן לראות בסרטונים שהציג התובע, הנתבעת מצד אחד מכשילה את הבדיקה ומצד שני אין כל פעולה מטרידה של התובע כלפיה.

21. אין לקבל את טענות הנתבעת שהיו לא אמינות, ולפיהן התובע נגע בה בירך, מעבר לכך שטענה זו עלתה רק בדיון ההוכחות, הרי שבקדמי המשפט היא נשאלה על כך מספר פעמים והבהירה כי לא היה כל מגע למעט הנחת האזיקים על ידה (כך היא טענה גם במח"ש).

22. התמונה העובדתית הברורה הינה אחת: -

- א. התובע עצר את הנתבעת לבדיקת נשיפון, מדובר בבדיקת סינון שכל מטרתה הינו לבחון האם יש צורך בבדיקה מעמיקה יותר;
- ב. הנתבעת לא שיתפה פעולה במודע, פעלה להכשיל את הבדיקה (שכן ככל הנראה חששה מהתוצאה), משכה את הזמן והביאה לכך שנדרש סיוע של מספר שוטרים לסייע לתובע (התנהלות אשר זכתה מכב' השופטת יהב לביקורת לא פשוטה);
- ג. הנתבעת חזרה לביתה והחליטה שהדרך להתמודד עם המצב בו יש כנגדה כתב אישום וכי רישיונה נשלל הינו לפעול בהליך של ביוש, כנגד התובע בדרך של פרסום רשומה.
- ד. ניתן לראות כי הרשומה נכתבה מבלי שיהיה מאחוריה כל חשיבה אחרת.
- ה. הנתבעת המשיכה וניהלה על גבי הרשומה דו שיח עם מספר מגיבים שבמהלכו המשיכה והטיחה בתובע עלבונות. עד שלאחר כשבוע הבינה שיש להסיר את הרשומה וכך עשתה.

23. יש ברשומה זו, וכן בתגובות לה, כדי להוות לשון הרע לפי החוק, שכן מצד אחד אין בהם אמת ומצד שני יש בהם לבייש, להשפיל, לבזות ולנסות ולפגוע בפרנסתו של התובע, שהינו שוטר במשטרת ישראל.

24. לתובעת לא עומדת הגנת "אמת דיברתי" לפי סעיף 14 לחוק אישור לשון הרע, שכן הפרסום לא היה אמת. התובע לא הטריד אותה, התובע לא נגע במקומות מוצנעים, התובע ניסה להתמודד עם פרובוקציות של הנתבעת ולאפשר לה את יומה (ואף יותר מכך כדברי כב' השופטת יהב). העובדה שהנתבעת הורשעה, לפי הודאתה, לאחר תחילת ההוכחות מחזקת עובדה זו.

25. אין בדברים שפרסמה הנתבעת משום הבעת דעה, לא מדובר בפרסום שנעשה בתום לב ולא היתה כל חובה חוקית או מוסרית לבצע הפרסום ולכן לא עומדת הגנת סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע.

26. הנתבעת טוענת כי הדברים נעשו מתוך מצוקה, מתוך סערת רגשות, ומתוך ניסיון לחפש סיוע, אולם תוכן הרשומה מלמדת אחרת. הוא מלמד על ניסיון של הנתבעת להאשים אחרים במעשיה, הוא מלמד על ניסיון שלה לנקום במי שביצע את עבודתו.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

27. הנתבעת טוענת כי לא הוכח רכיב הפרסום שכן לא הוכחו שיתופים או חשיפה שלה. נכון שהתובע לא הציג את הפרסום הנוסף שנעשה על הדף של משטרת התנועה (הוא הוצג במהלך הדיון אך לא הוגש). ועדיין, טענה זו טוב אם לא הייתה נטענת. סעיף 2(ב) לחוק אישור לשון הרע קובע כי די בכך שהפרסום היה מיועד לאחר, זולת הנפגע, והגיעה אליו, והרי הנתבעת בעצמה מגיבה לתגובות שקיבלה מאחרים שצפו ברשומה (לפחות שלושה).

28. יש לזכור כי הפרסום של הנתבעת ברשת הפייסבוק היה מיועד לחבריה (שהתובע אינו אחד מהם) וכפי שהיא אישרה, הגיע לפחות לשלושה מהם (שהתכתבו איתה עליו) ומשכך ייסוד הפרסום התקיים (ראו גם רע"א 1239/19 יואל שאול ואח' נ' חברת ניידלי תקשורת בע"מ ואח' (2020) בו נקבע כי "לא יכול להיות ספק כי פעולה ישירה של כתיבת "סטטוס" או "פוסט" ברשת החברתית היא אכן פרסום כמובנו בחוק" (פסקה 42 לפסק דינה של כב' השופטת ברק ארז).

29. לפיכך יש לקבוע כי בפרסום זה יש משום לשון הרע, כי הוא עומד בתנאי הפרסום וכי אין לנתבעת כל הגנה ועל כן דין התביעה להתקבל.

מה הפיצוי הראוי?

30. התובע עותר לפיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף 7א לחוק. בעניין זה יוער כי בכתב התביעה מבקש התובע 200,000 ₪ מבלי להבהיר מדוע מגיע לו פיצוי זה שהינו יותר מכפל מהפיצוי הסטטוטורי.

31. סעיף 19 לחוק אישור לשון הרע קובע מספר שיקולים שבהם יכול בית המשפט להתחשב לצורך הפחתת הפיצוי והם:-

- א. האם הנתבע הביא דברים בשם אומרים?
- ב. האם הנתבע היה משוכנע באמיתות הדברים?
- ג. האם הנתבע לא התכוון לפגוע?
- ד. האם הנתבע התנצל, הכחיש או תיקן את הפרסום? או האם נקט בדרכים להפקת הפרסום?

32. לא ניתן לטעון כי הנתבעת הביאה דברים בשם אומרים. הנתבעת טוענת באריכות כי היא הייתה משוכנעת באמיתות הדברים עקב כך שהתובע אחז בירכה, אולם כפי שקבעתי מצאתי כי אמירה זו אינה אמת, גרסה הזו הובאה רק בדיון ההוכחות כאשר בשני דיונים קודמים (וגם לפני מח"ש) הזכירה רק את הנחת האזיקים.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

33. הנתבעת לא פרסמה התנצלות, היא אכן מחקה את הפוסט כעבור מס' ימים אך את הנעשה בעניין זה אין להשיב, שכן הפרסום כבר נעשה ואת שמו של התובע אין אפשרות למחוק מראשם של האנשים שראו וצפו בפוסט שפורסם כך שאין בכך כדאי לאיין את חובת תשלום הפיצויים.

34. הנתבעת התכוונה לפגוע בתובע, היא התכוונה לפגוע בשמו ובפרנסתו, היא התכוונה להוציא את דיבתו רעה מתוך נקמה על כך שהוגש כנגדה דו"ח ורישיונה נשלל.

התנהלות זו של הנתבעת המשיכה בדיון ההוכחות. על אף שהורשעה (על פי הודאתה), בדיון שלפני ביקשה לטעון כי היא דוברת אמת על סמך בדיקת פוליגרף, מבלי להתייחס לכך שההרשעה מחייבת אותה. הנתבעת המשיכה להטיח בתובע האשמות על התנהגות לא נאותה (על אף שהיא זו שזכתה לביקורת מטעם בית המשפט על דרך התנהלותה).

35. התנהלות זו של הנתבעת מלמדת כי היא עד היום לא הצטערה על הפרסום (אלא רק על כך שהתובע בחר לתבוע אותה) ולמעשה היא לא מתנצלת על הפרסום, גם אם היא הסירה את הפרסום, היא ממשיכה להאמין לו וממשיכה לבקש ולהדהד אותו.

36. היה מצופה מהנתבעת שאם אכן הסירה את הפרסום אחרי כשבוע (ככל שהנראה בעקבות עצה שקיבלה) וגם אם לא מצאה לנכון לפרסם הכחשה או התנצלות, לפחות לא תחזור בדיון ותטען לאמת דיברתי מחד ואז להפחית סכום הפיצוי מאידך.

37. לפיכך, השיקולים שניתן לקחת בחשבון הינו הפסקת הפרסום (לאחר שהתובע לא הראה כי הוא שותף על ידי אחרים). וכי הפרסום שפועל הגיע למספר אינו ידוע של חברים, אולם רק שלושה הגיבו לו.

38. כפי שנפסק ברע"א 4740/00 לימור אמר ואחי נ' אורנה יוסף ואחי, פד"י נ"ה(5) 510 (2001)

"הפיצוי התרופתי בגין לשון הרע נועד להשיג שלושה יעדים: לעודד את רוחו (consolation) של הניזוק שנפגעה בגין לשון הרע; לתקן (repair) את הנזק לשמו הטוב; למרק (to vindicate) את זכותו לשם הטוב שנפגעה בגין לשון הרע (ראו גטלי, שם [42], בעמ' 201). לשם השגתן של מטרות תרופתיות אלה אין להסתפק בפיצוי סמלי,

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

אך גם אין להטיל פיצויים העולים על שיעור הנזק שנגרם. הפיצוי התרופתי לא נועד אך להצהיר על הפגיעה. הוא גם לא נועד להעשיר את הנפגע. הפיצוי התרופתי נועד להעניק פיצוי מלא על הנזק שנגרם – לא פחות ולא יותר" (פס"ד של כב' השופט ברק, עמ' 524-525).

והסיף על כך כב' השופט חשין כי :-

"כשהוכח שאמנם בלשון הרע עסקינן, יישא המפרסם בכל התוצאות הנובעות מהפרסום, קרי: בפיצויים בשיעור מלא על הפגיעה בפרטיותו של הנפגע, בהשפלה שטבל, בכאבו ובשמו הטוב. סבור אני כי הסטנדרטים שהיו מקובלים עד כה בישראל לשומת הפיצויים בתביעות בגין לשון הרע אינם משקפים את הדין הרצוי, וכי בכפוף לנסיבות הפרטניות של כל מקרה יש להעלות את רמת הפיצויים במידה ניכרת ביותר" (שם, עמ' 528)

39. סקירת הפסיקה מלמדת כי אין קו אחיד, יש המחמירים יותר ויש המתמירים פחות. אולם הקו האחיד הינו כי לא פוסקים את מלוא הפיצויים האפשריים לפי החוק.

40. מצד אחד יש לנו את התובע, איש חוק שעשה את עבודתו, עבודה שאינה נעימה שכן עליו להתמודד עם אוכלוסייה שעוברת על החוק (כפי שעשתה הנתבעת), אשר מנסה להכשיל אותו (כפי שציינה כב' השופטת יהב) ואשר בחרה במקום להתמודד עם האישום בבית המשפט ללכת לזירה הציבורית ולהפריח האשמות שקריות תוך כדי פרסום פרטיו ותמונתו של התובע מתוך מטרה להשיג את הנקמה בדרך של ביוש. חובה עלינו לשמור על כבודם של מי שעומדים בחזית המאבק בעבירות ולהגן על שמם הטוב, זהו המינימום שניתן לבקש.

41. מעבר לכך, יש מקום להחמיר בפיצוי באותם מקרים שהדברים מופרחים לחלל האוויר ברשת חברתית, שבה מהרגע שהדבר נשלח לאוויר הרי שהוא מופץ ומועבר במהירות שלא ניתן לעצור אותה, ולעיתים מחיקה מקומית לא מעלימה את הדברים שממשיכים להתפרסם ולהישמר באתרי חיפוש. טבעו של האדם הוא לחפש מידע על אחרים, כאשר השמות מורצים במנועי חיפוש שונים. ועל כן יש לחשוב פעמיים לפני פרסום דברי בלע ברשת החברתית.

42. מצד שני, הנתבעת עצמה אינה אדם חזק, ניתן לראות כי המעמד קשה לה, ניתן לראות כי היא עשתה את הפרסום מתוך סערת רגשות (כפי שלמדנו משגיאות הכתיב וההקלדה) וכי היא התעשתה ומחקה את הפרסום אחרי מספר ימים.

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"א 40190-04-20 סולימה נ' מור

43. משכך לא מצאתי לנכון לפסוק את מלוא הפיצוי (ובוודאי לא את כפל הפיצוי) אולם גם לא פיצוי סמלי ואני מעמיד את הפיצוי על סך של 25,000 ₪.

44. באשר לשאלת ההוצאות, מצד אחד יש לקחת בחשבון כי הסכום אותו תבע התובע הינו פי שמונה מהסכום שנפסק, ומצד שני יש לקחת בחשבון את התנהלות הנתבעת, התמשכות ההליכים וכן העובדה שכבר ניתן פס"ד אחד שבוטל. משכך מצאתי לנכון לחייב את הנתבעת בהוצאות, החוזר אגרה ושכ"ט עו"ד בשיעור של 7,500 ₪ וזאת בנוסף לסכום בו חויבה בגין ביטול פסק הדין.

לסיכום –

הנני מקבל את התביעה ומחייב את הנתבעת לשלם לתובע פיצוי בסך 25,000 ₪ בצירוף הוצאות ושכ"ט עו"ד (כולל החוזר אגרה) בסך 7,500 ₪ וזאת מעבר לחיוב בו חויבה הנתבעת בגין ביטול פסק הדין.

**המזכירות תשלח את פס"ד בדואר רשום עם אישור מסירה לצדדים
ניתן להגיש ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 יום.**

ניתן היום, כ' אייר תשפ"ג, 11 מאי 2023, בהעדר הצדדים.

יורם ברוזה, שופט, סגן הנשיא

